

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

RÜŞAN UYSAL / TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 44502/14)

KARAR

Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. Maddesi • Mülkiyete saygı • Başvuranın taşınmazının bir kısmının mülkiyetinin İdareye devri ve herhangi bir tazminatın ödenmemesi • Herhangi bir düzenlemenin yapılmaması nedeniyle düzenleme ortaklık payı bağlamında önceden taşınmazdan kesinti yapılması • Kanun tarafından öngörülme yen müdahale • Orantısızlık

STRAZBURG

8 Mart 2022

Kesinleşme Tarihi

8 Haziran 2022

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli düzeltmelere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2022. Bu gayriresmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Rüşan Uysal / Türkiye davasında,

Başkan

Jon Fridrik Kjølbro,

Hâkimler

Egidijus Kūris,

Branko Lubarda,

Pauliine Koskelo,

Gilberto Felici,

Saadet Yüksel,

Diana Sârcu,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ("İkinci Bölüm"), Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan davanın temelinde bulunan ve Türk vatandaşı Rüşan Uysal'ın ("başvuran") 11 Haziran 2014 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuruyu (no. 44502/14), başvurunun Türk Hükümetinin ("Hükümet") bilgisine sunulması kararını ve tarafların görüşlerini dikkate alarak, 8 Şubat 2022 tarihinde kapalı oturumda gerçekleştirilen müzakerelerin ardından söz konusu tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

GİRİŞ

1. Başvuru, başvurana ait olan bir taşınmazın bir kısmının mülkiyetinin İdareye devrinin niteliğiyle ve herhangi bir tazminatın ödenmemesiyle ilgilidir.

OLAY VE OLGULAR

2. Başvuran, 1959 doğumlu olup, İstanbul'da ikamet etmektedir. Başvuran, İstanbul Barosuna bağlı Avukat A. Yüksel tarafından temsil edilmiştir.

3. Hükümet, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi nezdinde Türkiye temsilcisi olan, Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Dairesi Başkanı Hacı Ali Açıkgül tarafından temsil edilmiştir.

4. Başvuran, 2004 yılında, İstanbul'un Bahçelievler semtinde bulunan ve 4252 kadastro parseli numarasıyla kayıtlı 3.540 m²'lik bir taşınmazı satın almıştır. Satın alma sırasında, taşınmazın bir kısmı 1/1000 ölçekli imar planında konut alanı olarak sınıflandırılırken, bir diğer kısım, yol, yeşil alan ve dere koruma bandının yapılması için ayrılmıştır.

5. İdare, 13 Ocak 2005 tarihinde, kamu tesislerinin ve özellikle bir yolun yapılması amacıyla aynı bölümde bulunan diğer birçok taşınmazın yanı sıra, başvuranın parselinin bir kısmının kamulaştırılmasına karar vermiştir.

6. Bakanlar Kurulu, 14 Şubat 2005 tarihinde, taşınmazların acele kamulaştırılmasına izin vermiştir.

7. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kamulaştırma Müdürlüğü, 30 Aralık 2005 tarihinde, Kamulaştırma Kanunu'nun 8. maddesi uyarınca, mülkün devretme bedeli hakkında dostane bir anlaşmaya varılması amacıyla başvuranı bir görüşmeye davet etmiştir.

8. Belediye ile başvuran arasında yapılan yazışmalardan, başvuranın mülkünün kamulaştırma prosedürü kapsamına giren kısımlarını bedelsiz olarak devretmeyi kabul ettiği anlaşılmaktadır.

9. Mülkün 985.43 ve 532.07 m²'lik iki kısmının mülkiyeti, 19 Ocak 2007 tarihinde, başvuran tarafından 10 Türk lirası (TRY) (bu tarihte yaklaşık 5 avro) karşılığında Belediyeye satılmıştır. Mülkün geri kalan kısmının (2022.54 m²) başvuranın mülkiyetinde kalmasına rağmen, söz konusu iki kısmın mülkiyeti, tapu sicilinde Belediyeye devredilmiştir. Söz konusu tapu

sicilinde, devir nedeni olarak “kamulaştırma kapsamında mülkün satışı” (*istimlaken satış*) belirtilmektedir.

10. Başvuran, mülkü sembolik bir bedel karşılığında devrettiğini, zira bu devretme karşılığında, başvuranın taşınmazının geri kalan kısmını “akaryakıt istasyonu” alanı olarak sınıflandırmak amacıyla imar planının değiştirileceği yönünde Belediye ile anlaşmaya varılacağını ileri sürmektedir. Hükümet, bu iddiayı kabul etmemektedir.

11. 14 Mart 2007 tarihinde, birçok birimin olumlu görüşüne rağmen, İstanbul Büyükşehir Belediyesi İmar ve Bayındırlık Komisyonu, taşınmazın geri kalanının “akaryakıt istasyonu” olarak sınıflandırılmasına izin verilmesine yönelik imar planı değişikliği talebini reddetmiştir.

12. Bu Komisyonun kararından, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kamulaştırma Müdürlüğünün, parselin geri kalan kısmının akaryakıt istasyonu alanı olarak sınıflandırılmasından yararlanarak, kamulaştırma prosedürü kapsamına giren mülklerin bedelsiz devredilmesini sağlama yönünde kamu yararının bulunduğunu belirterek, 2006 yılının Nisan ayı tarihli bir belgede talep edilen sınıflandırmaya ilişkin olumlu bir görüş sunduğu anlaşılmaktadır. Söz konusu Müdürlük, daha sonraki 26 Haziran tarihli yazısında kendi görüşünü yinelemiştir.

13. Başvuran, 18 Aralık 2007 tarihinde, Borçlar Kanunu’nun hile ve gabine ilişkin hükümlerine dayanarak Belediyeye devredilen taşınmazların iadesine yönelik dava açmıştır (bk. aşağıdaki 33 ve 34. paragraflar). Başvuran, taşınmazının geri kalan kısmının, mülkün kamulaştırma prosedürü kapsamına giren kısımlarının bedelsiz devredilmesi karşılığında akaryakıt istasyonu alanı olarak sınıflandırıldığını kendisine belirten Belediye tarafından yanıtıldığını iddia etmiştir.

14. Ardından başvuran, iadenin mümkün olmaması durumunda, kamulaştırma bedelinin ödenmesine ilişkin ikincil bir talep sunmuştur.

15. İdare, savunmaya ilişkin görüşlerinde, başvuranın kamulaştırma prosedürü kapsamında mülkünü kendisine rızası ile devrettiğini iddia etmiştir.

16. Başvuran, 13 Şubat 2007 tarihinde, Bakırköy Asliye Hukuk Mahkemesine (“AHM”), karşılığında mülkünü bedelsiz olarak devrettiğini ileri sürdüğü imar planı değişikliğinin İdare tarafından gerçekleştirilmesi halinde, davasını geri çekmeye hazır olduğunu bildirmiştir.

17. AHM, 23 Mart 2010 tarihinde, başvuranın davasını kısmen kabul etmiştir. AHM, ihtilaf konusu taşınmazların değerinin, bilirkişi incelemesine göre, davanın açıldığı tarihte 2.401.664 TRY (bu tarihte yaklaşık 1.400.000 avro) olarak hesaplandığını tespit etmiş ve başvuranın 10 TRY karşılığında bu taşınmazları devredebilmesinin imkânsız olduğu kanısına varmıştır. Sonuç olarak, AHM, başvuranın davasını *fili (de facto)* kamulaştırma davası olarak yeniden nitelendirmiştir. AHM, taşınmazlar üzerinde bir yolun yapıldığını tespit ederek, iade talebini reddetmiş, ancak ikincil talebi kabul etmiş ve davanın açıldığı tarihten itibaren gecikme faiziyle birlikte, 2.401.664 TRY tutarında bir tazminatın ödenmesine karar vermiştir.

18. Yargıtay, 18 Ekim 2010 tarihinde, davanın *bu şekilde (sic)* reddedildiğini tespit ederek, İdarenin temyiz başvurusunu reddetmiş ve Kamulaştırma Kanunu’nun 35. maddesine atıfta bulunarak, söz konusu kararı onamıştır.

19. Yargıtay, İdarenin karar düzeltme talebi konusunda verdiği 31 Mayıs 2011 tarihli kararında, daha önceki kararında söz konusu hükmü onamış olsa da, yalnızca hükmün yeniden tescil talebinin (yani mülklerin iadesi) reddedilmesine ilişkin kısmını incelediğini ve tazminatın ödenmesine ilişkin taleple ilgili herhangi bir karar vermediğini belirtmiştir.

20. Yargıtay, Kamulaştırma Kanunu’nun 35. maddesi uyarınca, “gönüllü olarak devredilen ve kamu hizmeti ve tesislerine tahsis edilen taşınmazların yanı sıra kara yollarına, yeşil alanlara ve benzer kamu hizmeti ve tesislerine tahsis edilen ve İmar Kanunu’na dayanılarak gerçekleştirilen bir düzenleme

kapsamında düzenleme ortaklık payı bağlamında -yalnızca bir defa yapılabilen- “bir kesintiye tabi tutulan taşınmazların eski maliklerinin, bu mülklere ilişkin herhangi bir hak iddia edemeyeceklerini veya bu mülklerin karşılığını talep edemeyeceklerini belirtmiştir” (bu hükme ilişkin tam alıntı için bk. aşağıdaki 42. paragraf).

21. Dolayısıyla, (Yargıtay’a göre) ilgili mahkeme, tazminat talebini reddetmesi gerekirken bu talebi kabul ederek, hukuku yanlış uygulamıştır.

22. AHM, 20 Aralık 2011 tarihli kararla, tazminat talep edilen taşınmaz alanının, neredeyse düzenleme ortaklık payı olarak Belediye tarafından kesinti yapılması gereken alana karşılık geldiğini ifade ederek, yukarıda belirtilen 35. maddeye dayanarak davayı reddetmiştir.

Öte yandan, AHM, başvurayı İdarenin avukatı tarafından vekalet ücreti bağlamında 73.369 TRY (bu tarihte 20.000 avro tutarından daha fazla) tutarı İdareye ödemeye mahkûm etmiştir.

23. Başvuran, bu karara karşı temyiz başvurusunda bulunmuştur.

24. Başvuran, Kamulaştırma Kanunu’nun 35. maddesinin yalnızca iki durumda mülkiyet devirleri için uygulandığını ileri sürmektedir: Mülkiyet devrinin İmar Kanunu’nun 18. maddesine dayanılarak gerçekleştirilen parselasyon kapsamında düzenleme ortaklık payı olarak bir kesinti teşkil etmesi halinde ve özel bir düzenlemeye ilişkin gereksinimler nedeniyle gerçekleştirilen bedelsiz bir devrin söz konusu olması halinde. Hâlbuki mevcut dava, bu iki durumdan herhangi birinin kapsamına girmemektedir, zira başvuranın taşınmazı -bunun yer aldığı alan gibi- özel veya İmar Kanunu’na dayanılarak yapılan parselasyon işlemine konu edilmemiştir. Başvuran bu bağlamda, taşınmazının yine “imar parseli”, yani düzenleme sonucu oluşan ve üzerine yapı yapılabilecek bir parsel değil, kadastro parseli olduğunu belirtmiştir.

25. Başvuran ayrıca, İdarenin İmar Kanunu’na dayanarak parselasyon yapmaksızın düzenleme ortaklık payı olarak bir mülkü edinemeyeceğini belirten Yargıtay kararını (5. Hukuk Dairesi, E. 1992/6540 K. 1992/15154,

15 Haziran 1992) hatırlatmıştır. Yargıtay, (söz konusu kararda) bu türden bir düzenlemenin olmaması halinde, zilyetliğin alınmasının mülkün piyasa değerine tekabül eden bir tazminatı alma hakkını sunan *fili (de facto)* kamulaştırma olarak değerlendirilmesi gerektiği kanısına varmıştır.

26. Başvuran ayrıca, İmar Kanunu uyarınca, düzenleme ortaklık payının mülkün alanının % 40'ını aşamayacağını hatırlatmıştır. Oysa söz konusu mülkün davaya konu edilen kısımları bu oranı aşmıştır.

27. Başvuran ayrıca, yolun yapılması için kullanılan parsellerin diğer bütün maliklerine, gerek usulüne uygun bir kamulaştırma prosedürü kapsamında gerekse *fili (de facto)* kamulaştırmaya yönelik adli prosedürler kapsamında tazminat ödendiğini ve kendisinin herhangi bir tazminat almaksızın mülkünün bir kısmından yoksun bırakılmış tek kişi olduğunu ifade etmiştir.

28. Başvuran, ilgili parseli karşılıksız olarak devretmediğini tekrarlamış ve yetkili makamların bir akaryakıt istasyonu için izin verilmesi konusunda kendisine söz verdiklerini, ancak bu makamların taahhütlerine uymadıklarını iddia etmiştir. Böylelikle başvuranın rızası, Belediyenin hileli davranışlarıyla bozulmuştur.

29. Bu bağlamda başvuran, bir kişinin inşaat ruhsatı almak amacıyla İdareye taşınmazının bir kısmını devrettiği ve Yargıtay'ın İdarenin söz konusu ruhsatın verilemeyeceğini önceden bilmesi nedeniyle iyi niyetle hareket etmediği kanısına vardığı bir davaya ilişkin, Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun bir kararına (YHGK, E. 2002/5-338 K. 2002/386, 8 Mayıs 2002) atıfta bulunmuştur.

30. Yargıtay, 26 Haziran 2012 tarihinde, temyiz başvurusunu reddetmiş ve başvuran tarafından ileri sürülen gerekçelerin “bozma kararı uyarınca kesinleşen yönlerle ilgili olduğunu” belirterek, hukuka uygun olduğu kanısına vardığı kararı onamıştır.

31. Yargıtay aynı zamanda, 24 Aralık 2012 tarihinde, karar düzeltme talebini reddetmiştir.

32. Anayasa Mahkemesi, 28 Haziran 2013 tarihinde, başvuranın özellikle mülkiyet hakkının ihlalden şikâyetçi olduğu bireysel başvuruyu reddetmiştir. Anayasa Mahkemesi, şikâyetlerin olağan mahkemeler tarafından delil unsurlarının değerlendirilmesiyle ve hukukun yorumlanmasıyla ilgili olduğu, yargılamanın sonucuna ilişkin olduğu ve dördüncü derece mahkemesinin incelemesi kapsamına girdiği (*kanun yolu şikâyeti*) kanaatine varmıştır. Anayasa Mahkemesi, başvuranın iddialarını sunma imkânına sahip olduğu ve ilgili mahkemelerin kararlarını gerekçelendirdikleri ve keyfi bir değerlendirme veya açık bir takdir hatası yapmadıkları kanısına vararak, başvurunun açıkça dayanaktan yoksun olduğuna karar vermiştir.

İLGİLİ ULUSAL YASAL ÇERÇEVE VE UYGULAMASI

A. Hile ve Gabin

33. 1 Temmuz 2012 tarihinde yeni Borçlar Kanunu’nun yürürlüğe girmesine kadar, Borçlar Kanunu’nun “Gabin” başlıklı 21. maddesi aşağıdaki gibidir:

“Bir akitte ivazlar arasında açık bir nispetlilik bulunduğu takdirde, eğer mutazarrırın müzayaka halinde bulunmasından veya hiffetinden yahut tecrübesizliğinden istifade suretiyle vukua getirilmiş ise, mutazarrır bir sene zarfında akdi feshettiğini beyan ederek verdiği şeyi geri alabilir.”

34. Borçlar Kanunu’nun “Hile” başlıklı 28. maddesi şunu öngörmekteydi:

“Diğer tarafın hilesiyle akit icrasına mecbur olan tarafın hatası esaslı olmasa bile, o akit ile ilzam olunmaz.”

B. Kamulaştırma

35. Kamulaştırma prosedürü özellikle, *Musa Tarhan/Türkiye* (no. 12055/17, §§ 31 ila 36, 23 Ekim 2018) kararında belirtilmektedir.

C. İmar Uygulaması

36. İmar Kanunu'nun 18. maddesi, yetkili makamlara (duruma göre, Belediye veya Valilik) imar planını uygulamak amacıyla belirli bir çevre içinde imar uygulaması işlemlerini yürütme imkânı vermektedir.

37. Söz konusu işlem, yeni parselleri taşınmaz sahiplerine ihdas etmeden önce, şehirleşmeye daha uygun parseller tesis etmek ve altyapı ve kamu tesisleri (yollar, yeşil alanlar, park yerleri, meydanlar, okullar, karakollar, sağlık kuruluşları, vb.) oluşturmak amacıyla bir çevre içindeki taşınmazların tamamını ortaklaşa kullanmaktan ve parsellerin yeniden şekillendirilmesinden ibarettir.

38. Söz konusu işlem bilhassa, erişim yollarının arızalı olmasına ve taşınmazların elverişsiz yapılarına ilişkin sorunların giderilmesini sağlamakta ve imar planına uygun bir parselasyon uygulayarak, sağlıklı, mantıklı ve düzenli bir kentsel gelişmeyi kolaylaştırmaktadır.

39. İlgili işlem sonucu oluşan ve maliklere dağıtılan parseller, “imar parseli” yani arsa statüsü kazanmaktadır. Malikler, parsellerinin bir kısmından vazgeçerek, düzenleme ortaklık payına katkıda bulunmaktadır. Bu düzenleme ortaklık payı, belirli bir sınırı aşamaz. Olayların meydana geldiği dönemde, bu ortaklık payı, ilk parselin alanının %40'ıdır. Düzenleme ortaklık payının oranı, düzenleme işlemiyle ilgili çevrenin tamamı için tektir.

40. 18. maddenin 6. fıkrasında ayrıca, kamulaştırmanın gerekli olması halinde, düzenleme ortaklık payının parselin geri kalan kısmı üzerinden hesaplandığı belirtilmektedir.

41. Altyapının veya kamu tesislerinin yapılması için taşınmazların bedelsiz devredilmesi aynı zamanda, özel parselasyon işlemleri kapsamında gerçekleştirilebilmektedir.

42. Kamulaştırma Kanunu'nun 35. maddesi aşağıdaki şekildedir:

“İmar mevzuatı gereğince düzenlemeye tabi tutulan parsellerden düzenleme ortaklık payı karşılığı olarak bir defaya mahsus alınan yol, yeşil saha ve bunun gibi kamu hizmet

ve tesislerine ayrılan yerlerle, özel parselasyon sonunda malikinin muvafakatı ile kamu hizmet ve tesisleri için ayrılmış bulunan yerler için eski malikleri tarafından mülkiyet iddiasında bulunulamaz ve karşılığı istenemez.”

D. Temyiz Başvurusu

1. Kararın Bozulması

43. Hukuk Muhakemeleri Kanunu uyarınca, Yargıtay, özellikle davanın esasına bakan hâkimlerin kanunu yanlış uygulamaları halinde, bir kararı bozabilmektedir (*bozma kararı*). Bu durumda, Yargıtay, davayı ilgili mahkemeye geri göndermektedir.

44. İlgili mahkemenin davanın gönderilmesinin ardından dava hakkında yeniden karar vermesi durumunda, gerek bozma kararına uyabilmekte (*uyma kararı*), gerekse daha önceki kararını sürdürme kararı (*ısrar kararı*) vererek, bozma kararına karşı çıkabilmektedir.

45. İsrar kararına karşı yapılan temyiz başvurusu, Yargıtay Hukuk Genel Kurulu tarafından incelenmektedir. Bu oluşum tarafından verilen karar, davayı inceleyen ilgili Dairenin yanı sıra, ilk derece mahkemesi hâkimi için de bağlayıcıdır.

2. Kararın Onanması

46. Temyiz başvurusunun bir temele dayandırılmaması halinde, Yargıtay, temyiz edilen karara ilişkin onama kararı vermektedir.

47. Yargıtay aynı zamanda, bir kararı bozmak ve davayı davanın esasına bakan hâkimlere geri göndermek yerine, kararı düzeltmesinin ardından onayarak, kanunun uygulanmasına ya da yorumlanmasına ilişkin hatayı düzeltebilmektedir (*düzelterek onama kararı*). Yargıtay, tespit edilen hatanın esas hakkında yeniden karar verilmesini gerektirmemesi veya olayların kendisine uygun hukuk kuralını uygulama ya da kanuna ilişkin yanlış yorumlamayı düzeltme imkânı vermesi halinde bu şekilde davranmaktadır.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME'YE EK 1 NO.LU PROTOKOLÜN 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

48. Başvuran, mülkiyete saygı hakkının ihlal edilmesinden şikâyet etmektedir. Başvuran, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesini ileri sürmektedir ve bu hüküm aşağıdaki gibidir:

“Her gerçek ve tüzel kişinin mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesini isteme hakkı vardır. Bir kimse, ancak kamu yararı sebebiyle ve yasada öngörülen koşullara ve uluslararası hukukun genel ilkelerine uygun olarak mal ve mülkünden yoksun bırakılabilir.

Yukarıdaki hükümler, devletlerin, mülkiyetin kamu yararına uygun olarak kullanılmasını düzenlemek veya vergilerin ya da başka katkıların veya para cezalarının ödenmesini sağlamak için gerekli gördükleri yasaları uygulama konusunda sahip oldukları hakka halel getirmez.”

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

1. Tarafların İddiaları Hakkında

49. Hükümet, kabul edilemezliğe ilişkin birçok itiraz ileri sürmektedir.

50. Hükümet, başvuranı, söz konusu mülkün tapu siciline kendisi adına yeniden tescil edilmesi talebini reddeden, 23 Mart 2010 tarihli AHM kararına karşı temyiz başvurusunda bulunmamakla suçlamakta ve Mahkemeyi başvuruyu, hukuk yollarının tüketilmemesi nedeniyle reddetmeye davet etmektedir.

51. Başvuran, buna cevap olarak, söz konusu kararda iddialarının kabul edilerek, kendisine kamulaştırma bedelinin ödenmesine hükmedilmesi nedeniyle, karara itiraz etmesinin gerekmediğini ifade etmektedir.

52. Hükümet ayrıca, ilgilinin söz konusu taşınmazları kendi isteğiyle satması ve bu satışın ardından, ilgili taşınmazların bundan böyle Sözleşme

anlamında mülkünü teşkil etmemesi nedeniyle, başvurunun Sözleşme'yle *konu bakımından (ratione materiae)* bağdaşmaz olduğunu ileri sürmektedir. Hükümet ayrıca, başvuranın bundan dolayı mağdur olduğunu ileri süremeyeceğini iddia etmektedir.

53. Başvuran, bu iddiaya itiraz etmekte ve başvurusunun tamamen maruz kaldığını belirttiği karşılıksız olarak mülkten yoksun bırakılmayla ilgili olduğunu belirtmektedir.

54. Son olarak, Hükümet, başvurunun açıkça dayanaktan yoksun olduğu kanısındadır.

2. Mahkemenin Değerlendirmesi

55. Mahkeme, başvuranın, mülkiyeti bundan böyle yetkili makamlara ait olan taşınmazlara sahip olduğunu gözlemlemektedir. Dolayısıyla, başvuranın Sözleşme anlamında bir mülke sahip olduğuna dair herhangi bir şüphe bulunmamaktadır. Söz konusu mülkiyet devrine ilişkin koşulların Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin gerekliliklerine uygun olup olmadığı hususu davanın esası kapsamına girmektedir ve bu durum, mevcut davada, bir mülkün varlığına ilişkin sorunu etkileyemeyecektir. Bu nedenle, başvurunun Sözleşme'nin hükümleriyle *konu bakımından (ratione materiae)* bağdaşmadığı iddiasına ve mağdur sıfatının bulunmamasına ilişkin itirazların reddedilmesi gerekmektedir.

56. Mahkeme, iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralına ilişkin itirazla ilgili olarak, başvuranın iddiasına katılmaktadır. Nitekim başvuran, iadenin sağlanmasına ilişkin bir ana talep (taşınmazların iadesi) ve ana talebinin reddedilmesi durumunda, tazminat talep etmekten ibaret olan ikincil bir talep sunmuştur. Başvuranın tazminat talebinin AHM tarafından kabul edilmesinden dolayı, Mahkeme, ilgilinin şikâyetinin iadenin reddedilmesine değil, tazminat ödenmeksizin yoksun bırakılmadan şikâyet etmekten ibaret olması nedeniyle, hangi gerekçelerle, kendisi lehine olan bu karara karşı temyiz başvurusunda bulunması gerektiğini anlayamamaktadır.

57. Bu nedenle, bu itirazın da reddedilmesi gerekmektedir.

58. Mahkeme, açıkça dayanaktan yoksunluğa ve mağdur sıfatının bulunmamasına ilişkin iddialarla ilgili olarak, bunların yalnızca başvurunun esasına ilişkin bir incelemenin ardından incelenebilen, karmaşık hukuki ve fiili sorunlarla ilgili olduğu kanaatine varmaktadır.

59. Sonuç olarak, başvuru, açıkça dayanaktan yoksun değildir.

60. Başka herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesinin tespit edilmemesi nedeniyle, başvurunun kabul edilebilir olduğuna karar verilmelidir.

B. Esas Hakkında

1. Tarafların İddiaları Hakkında

61. Başvuran, tazminat ödenmeksizin mülkünden yoksun bırakılmasından şikâyet etmektedir ve ulusal mahkemelere sunduğu iddiaları tekrarlamaktadır (bk. yukarıdaki 24 ila 28. paragraflar).

62. Hükümet, başvuranın iddialarını kabul etmemekte ve başvuranın şikâyetçi olduğu müdahalenin Sözleşme'nin gerekliliklerine uygun bir kamulaştırma olduğunu belirtmektedir.

63. Hükümet, kamulaştırmanın, mevcut durumda Kamulaştırma Kanunu şeklinde, yasal bir dayanağının bulunduğunu, prosedürün bu Kanun'a uygun olarak yürütüldüğünü ve kamulaştırmanın, kamu tesislerinin yapılması yönünde meşru bir amaç izlediğini belirtmektedir.

64. Hükümet, kamulaştırmanın adil dengeye riayet ettiğini eklemektedir.

65. Hükümet, kamulaştırma prosedürü kapsamında, başvuranın Belediye Başkanlığı ile bir görüşmeye davet edildiğini ve bu görüşmenin sonunda, ilgilinin kendisini buna zorlayan herhangi bir durumun söz konusu olmamasına rağmen, sembolik bir bedel karşılığında mülkünü devretmeye özgürce karar verdiğini ileri sürmektedir. Hükümet, bu kararın başvuranın sözleşme özgürlüğü kapsamına girmesi ve ilgilinin herhangi bir baskıya uğramaması hususu üzerinde durmaktadır. Hükümet, Belediyenin söz konusu

mülkün geri kalan kısmını “akaryakıt istasyonu” alanı olarak sınıflandırmayı taahhüt ettiği iddiasının yanlış olduğunu iddia etmektedir. Başvuran bizzat, bu sınıflandırmanın yapılması için girişimlerde bulunmaya karar vermiştir ve ilgili tarafından sunulan Belediye İdaresine ait iç belgeler yalnızca danışılan birimler tarafından belirtilen görüşlerdir.

66. Dolayısıyla, söz konusu mülkün değerine uygun bir tazminatın ödenmemesi, adil dengeyi bozmamıştır.

67. Hükümete göre, ayrıca başvuranın sembolik bir bedel karşılığında gönüllü olarak rıza gösterdiği bu devretme nedeniyle, Yargıtay, kendi ifadesine göre, bir yandan, düzenleme ortaklık payı olarak mülkiyet devirleriyle ve diğer yandan, gönüllü karşılıksız devretmelerle ilgili olan, Kamulaştırma Kanunu’nun 35. maddesine dayanarak davayı reddetmiştir.

68. AHM, hatalı olarak, mülkiyet devrinin yukarıda belirtilen 35. maddede ifade edilen karşılıksız bir devretme teşkil ettiğinin kabul edilmesinin gerekmesine rağmen, bu devrin düzenleme ortaklık payı kapsamına girdiği kanaatine varmıştır. Hükümet, Yargıtay’ın bozma kararlarının özelliklerine ilişkin usuli nedenlerle, sonucu hukuka uygun olan kararın gerekçesini denetlemediğini belirtmektedir.

69. Düzenleme ortaklık payına ilişkin olarak, Hükümet, İmar Kanunu kapsamında herhangi bir düzenleme işleminin ilgili alanda yürütülmediğini ve dolayısıyla, herhangi bir düzenleme ortaklık payının uygulanmadığını doğrulamaktadır.

70. Mahkemenin mülkiyet devrinin düzenleme ortaklık payının kapsamına girdiği kanaatine varması durumunda, Hükümet, kentsel düzenlemenin gelecekte gerçekleştirilmesi halinde, başvurandan bundan böyle düzenleme ortaklık payı olarak herhangi bir kesintinin talep edilmemesi nedeniyle, bu türden bir durumun adil dengeyi bozacak nitelikte olmadığını ifade etmektedir.

2. Mahkemenin Değerlendirmesi

a) İlkelerin Hatırlatılması

71. Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokolün 1. maddesi, üç farklı hukuk kuralını içermektedir: Birinci fıkranın birinci cümlesinde belirtilen ve genel bir niteliğe sahip olan ilk kural, mülkiyete saygı ilkesini açıklamaktadır; aynı fıkranın ikinci cümlesinde yer alan ikinci kural, mülkiyetten yoksun bırakmayla ilgilidir ve bu hususu bazı koşullara tabi tutmaktadır; ikinci fıkrada kaydedilen üçüncü kural ise, Devletlere, diğerlerinin yanı sıra, mülklerin kullanımını genel menfaate uygun olarak düzenleme yetkisi tanımaktadır. Mülkiyete saygı hakkına yönelik müdahaleye ilişkin belirli örneklerle ilgili olan ikinci ve üçüncü kurallar, birinci kuralda yer alan ilke ışığında yorumlanmalıdır (diğer kararlar arasında bk. *Ališić ve diğerleri/Bosna Hersek, Hırvatistan, Sırbistan, Slovenya ve Eski Yugoslav Makedonya Cumhuriyeti* [BD], no. 60642/08, § 98, AİHM 2014).

72. Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesiyle korunan haklara yönelik her türlü müdahalenin yasallık gerekliliğini karşılaması gerekmektedir (*Bélané Nagy/Macaristan* [BD], no. 53080/13, § 112, 13 Aralık 2016).

73. İç hukukta yasal bir dayanağın varlığı, böylelikle, yasallık ilkesini karşılamak için yeterli değildir. Bu yasal dayanağın ayrıca, hukukun üstünlüğüyle uyumlu olan ve keyfiliğe karşı güvenceler sunan belirli bir niteliğe sahip olması gerekmektedir (*Vistiņš ve Perepjolkins/Letonya* [BD], no. 71243/01, § 96, 25 Ekim 2012).

74. Müdahalenin, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine uygun olması için, toplumun genel menfaatinin gerekleri ile kişilerin temel haklarının korunmasına ilişkin gereklilikler arasında adil bir denge kurması gerekmektedir. İlgili kişinin “özel ve aşırı bir yüke” katlanmak zorunda kalması durumunda, bu denge bozulmaktadır. Öte yandan, mülkün değerine makul bir şekilde uygun olan bir meblağ ödenmeksizin, mülkiyetten yoksun

bırakma, genellikle, aşırı bir müdahale teşkil etmektedir ve tazminat tamamen ödenmemesi yalnızca istisnai koşullarda haklı gösterilebilecektir (yukarıda anılan *Vistiņš ve Perepjolkins* kararı).

b) İlkelerin Mevcut Davaya Uygulanması

75. Mahkeme, başvuranın taşınmazının iki kısmından yoksun bırakıldığını ve söz konusu yoksun bırakma nedeniyle herhangi bir tazminat almadığını gözlemlemektedir.

76. Mahkeme, söz konusu müdahalenin ikinci hukuk kuralının kapsamına girdiği kanısına varmaktadır.

77. Mahkeme, bu müdahalenin Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine uygun olup olmadığını belirlemek için, öncelikle mülkiyet devrinin ve tazminat ödenmemesinin sebebinin tespit edilmesi gerektiği kanaatindedir.

78. Mahkeme, başvuranın ve Hükümetin bu konuda hem fikir olmadıklarını kaydetmekte ve bu konuyla ilgili olarak, ulusal mahkemeler tarafından ileri sürülen gerekçelerin dikkate alınması gerektiği kanaatine varmaktadır.

79. Mahkeme, başvuranın mülkün geri kalan kısmının akaryakıt ve servis istasyonu alanı olarak sınıflandırılacağı taahhüdüne karşı söz konusu araziye satacağına dair iddiasını kanıtlamadığını ve böyle bir anlaşmanın yazılı olarak resmileştirilmemiş olmasına ilişkin olarak makul bir açıklamada bulunmadığını tespit etmektedir.

80. Bununla birlikte, Mahkeme, bu iddiayla ilgili bir açıklama yapmamış olsalar da ulusal mahkemelerin, taşınmazın devrinin cömertlik veya iyilik duygusundan esinlenerek, karşılıksız bir hediye teşkil ettiği kanaatine de varmadıklarını gözlemlemektedir. Ulusal mahkemeler, taşınmazın usulüne uygun şekilde kamulaştırılacağı ve başvuranın taşınmazı, müzakere sırasında karşılıksız olarak devredeceği kanaatine de varmamışlardır.

81. Bu sebeple, Hükümetin bu iki hususla ilgili iddiaları, başvuranın belediye birimleriyle bir anlaşma yapıldığına dair iddiası gibi bertaraf edilmelidir.

82. Ulusal mahkemeler tarafından taşınmazın iade edilmesinin veya başvurana tazminat ödenmesinin reddini haklı göstermek için ileri sürülen gerekçe, mülkiyet devrinin, düzenleme ortaklık payı bağlamında bir kesinti teşkil edeceğidir ve Kamulaştırma Kanunu'nun 35. maddesi gereğince, bu türden bir devir işlemi, eski malikin tazminat talep etmesine veya eski taşınmazı üzerinde herhangi bir hak iddia etmesine imkân vermez (bk. yukarıdaki 42. paragraf).

83. Mahkeme, yukarıda belirtilen madde uyarınca, bu kesintinin yalnızca İmar Kanunu'nun 18. maddesi temelinde parselasyonun uygulanması kapsamında yapılabildiğini gözlemlemektedir.

84. Hâlbuki somut olayda taraflar, parselasyonun yapılmadığını ve makamlar tarafından düzenleme ortaklık payı bağlamında herhangi bir kesinti yapılmasına ilişkin karar verilmediğini teyit etmektedirler.

85. Mahkemeler, belediye birimlerinin düzenleme ortaklık payı almaları gerektiğini açıklamış olsalar da, belediye birimlerinin bunu yapmadıkları doğrudur. Bu bağlamda Mahkeme, yetkili makamların bir yol veya başka bir kamu tesisi inşa etmek için araziye ihtiyaç duymalarının, düzenleme ortaklık payı bağlamında mülkiyet devrini elde etmek için tek başına yeterli olmadığını gözlemlemektedir ki Mahkeme, düzenleme ortaklık payının sadece İmar Kanunu'nun 18. maddesi temelinde yapılan ve yetkili makamlar tarafından karar verilen bir parselasyon işlemi kapsamında alınabileceğini yinelemektedir. Diğer taraftan Mahkeme, düzenleme ortaklık payının, katı kurallara bağlı olduğunu ve özellikle imar düzenlemesinin yapıldığı bütün çevrede aynı olması gereken ve hiç bir durumda belirli bir yüzdeyi aşamayacak olan orana (olayların meydana geldiği tarihte % 40'tır ve somut olayda bu yüzde aşılmıştır) ilişkin olarak belirli güvencelerle çevrelendiğini kaydetmektedir. Ayrıca imar düzenlemesi kapsamında verilen idari kararlara,

düzenleme ortaklık payı oranına ilişkin olanlar da dâhil olmak üzere, bunların hukuka ve şehir planlama ilkelerine uygunluğu hakkında karar verme yetkisi olan bir idare mahkemesi önünde itiraz edilebilir.

86. Dolayısıyla Mahkeme, mülkiyet devrinin, düzenleme ortaklık payı olarak nitelendirildiğini ve düzenleme ortaklık payının kesilmesi için kanun tarafından gerekli görülen parselasyon işleminin yapılmamış olmasına rağmen, başvuranın tazminat talebinin bu gerekçeyle reddedildiğini tespit etmektedir. Mahkeme, iç hukukta, İmar Kanunu’nun koşullarına riayet edilmeksizin, gelecekte yapılacak olası bir imar düzenlemesi için önceden bu tür bir kesinti yapılmasına izin veren bir unsur görülmediğini tespit etmektedir. Mahkeme sonuç olarak, ulusal mahkemelerin bu yaklaşımının, Kanun’un açıkça mantıksız bir şekilde uygulanmasından kaynaklandığı ve bu nedenle öngörülebilir olmadığı kanaatine varmaktadır. Diğer taraftan başvuran, özellikle Yargıtay içtihadına atıfta bulunarak (yukarıdaki 25. paragraf), bu unsurları ileri sürmüştür (yukarıdaki 24-28. paragraflar), ancak Yargıtay başvurana yanıt verme gereği duymamıştır.

87. Yukarıda belirtilenlerden, başvuranın mülkiyet hakkına yapılan müdahalenin, Sözleşme anlamında “yasanın öngördüğü koşullar altında” gerçekleşmediği anlaşılmaktadır.

88. Bu sonuç, Mahkemenin 1 No.lu Protokol’ün 1. maddesinin ihlalini tespit etmesi için yeterlidir. Mahkeme bununla birlikte, somut olayda müdahalenin orantılılığının da incelenmesi gerektiği kanaatindedir.

89. İlke olarak, taşınmazın değerine uygun olarak makul bir tazminat ödenmemesi durumunda, mülkiyetten yoksun bırakmanın bu gerekliliği karşılamadığı kanaatine varılsa da, Mahkemenin daha önce başka bir davada (*Göksel Tütün Ticaret ve Sanayi A.Ş. /Türkiye*, no. 32600/03, § 32, 22 Eylül 2009), düzenleme ortaklık payının, söz konusu taşınmazın bulunduğu yerin çevresinin tabi tutulduğu parselasyon işlemi nedeniyle ilgili mülkün değerinde meydana gelen artış karşılığında olduğu sürece, arazinin inşa edilebilir bir “imar parseline” dönüşmesi sebebiyle, bu kesintinin teşkil ettiği

mülkiyetten yoksun bırakmanın, Sözleşme'ye uygun olduğu kanaatine vardığı doğrudur.

90. Hâlbuki başvuranın da hem ulusal mahkemeler hem de Mahkeme önünde vurguladığı gibi, başvuranın arazisi (veya arazinin bulunduğu çevre) parselasyon işlemine tabi tutulmamıştır. Taşınmazın bir “imar parseline” dönüşmemiş olması sebebiyle, *Göksel Tütün Ticaret ve Sanayi A.Ş.* davasında olduğu gibi, arazinin geri kalan kısmının, başvuranın uğradığı zararın tazmin edilmemesini telafi edebilecek bir değer artışından yararlandığı kanaatine varılamaz (*bu davaya uygulanabildiği ölçüde (mutatis mutandis)* bk. *Tsomsos ve diğerleri/Yunanistan*, 15 Kasım 1996, §§ 40 - 42, *Karar ve Hükümler Derlemesi 1996-V* ve *Katikaridis ve diğerleri/Yunanistan*, 15 Kasım 1996, §§ 49 - 51, *Karar ve Hükümler Derlemesi 1996-V*).

91. Şüphesiz, araziye bir yolun inşa edilmesi başvurana fayda sağlamış olabilir, ancak bu durumdan, tamamının kamulaştırma bedeli aldığı düşünülen komşu arazilerin sahipleri de faydalanmışlardır ve başvuranın durumu bu şekilde değildir.

92. Hükümetin, başvuranın gelecekte yapılacak muhtemel bir imar planı kapsamında başka herhangi bir kesintiye tabi tutulmayacağı sebebiyle, düzenleme ortaklık payı bağlamında yapılan kesintinin orantılı olduğuna dair iddiasıyla ilgili olarak, Mahkeme, bu iddianın spekülatif bir varsayıma dayandığı kanaatindedir. Bu türden bir düzenlemenin gerekli olduğuna ve yetkili makamların gelecekte buna devam edeceklerine dair hiçbir unsur bulunmamaktadır. Ayrıca, öyle bir durumda yetkili makamların, ilgili çevrede azami oranda bir düzenleme ortaklık payına başvuracaklarına dair bir gösterge de yoktur. Bu durumda, sadece başvuran tarafından maruz kalınan oran, Kanun tarafından izin verilen üst sınırdan yüksek olmakla kalmayıp, aynı zamanda başvuranın maruz kaldığı düzenleme ortaklık payı kesintisinin temeli, gelecekte olası bir düzenleme durumunda maruz kalacağından daha yüksektir ve diğer taraftan bu durum, iç hukuka da aykırı görünmektedir (yukarıdaki 40. paragraf).

93. Sonuç olarak, başvuranın mülkiyetine saygı hakkına yapılan ve yasallık gerekliliğine riayet etmeyen müdahale, orantılılık gerekliliğini de karşılamamıştır.

94. Mahkeme, Hükümetin, AHM'nin, Kamulaştırma Kanunu'nun 35. maddesinde öngörülen ikinci durumu dikkate alması gerekmesine rağmen, ilk durumu (yani düzenleme ortaklık payını) dikkate alarak, Yargıtay kararını yanlış yorumladığı ve bu hatanın, usuli gerekçelerle Yargıtay tarafından düzeltilemeyeceği iddiasını göz ardı etmemektedir.

95. Bununla birlikte, Mahkeme, Hükümetin bu gerekçesini dikkate almış olsa bile, bu durum, vardığı sonuçları hiçbir şekilde değiştirmeyecektir.

96. Nitekim Hükümetin ileri sürdüğünün aksine, Kamulaştırma Kanunu'nun 35. maddesinde öngörülen ikinci durum, genel olarak yapılan karşılıksız devirlerle ilgili değil, sadece özel parselasyon işlemleri kapsamında yapılan devirlerle ilgilidir (yukarıdaki 42. paragraf). Hâlbuki somut olayda bu türden bir düzenleme yapılmamış hatta buna teşebbüs bile edilmemiştir.

97. Sonuç olarak, Sözleşme'nin 1 No.lu Protokolü'nün 1. maddesi ihlal edilmiştir.

II. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

98. Sözleşme'nin 41. maddesi uyarınca,

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf'ın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırılabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

A. Tazminat

99. Başvuran, maddi zarar bağlamında 1.312.234 avro (EUR) talep etmektedir. Bu miktar, AHM tarafından ilk başta faizler hariç olmak üzere

ödenmesine hükmedilen 2.401.644 Türk lirasına tekabül etmektedir. Başvuran ayrıca, manevi zarar bağlamında 150.000 avro talep etmektedir.

100. Hükümet, başvuranın talebinin dayanaktan yoksun ve aşırı olduğu kanaatindedir. Diğer taraftan Hükümet, *Kaynar ve diğerleri/Türkiye* davasına (no. 21104/06 ve diğer 2 başvuru, §§ 60 - 82, 7 Mayıs 2019) atıfta bulunarak Mahkemeyi, adil tazmin konusunu Tazminat Komisyonuna sevk etmeye davet etmektedir.

101. Mahkeme, davanın özel koşullarını dikkate alarak, tespit edilen ihlalin telafi edilmesi için en uygun yolun, yargılamanın yeniden görülmesi olduğu kanaatindedir. Mahkeme bu bağlamda, Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 375. maddesinin 1. fıkrasında, Mahkemenin Sözleşme veya Protokollerinin ihlaline ilişkin bir kararının, yargılamanın yenilenmesi için belirli sebep teşkil ettiğinin açıkça öngörüldüğünü belirtmektedir.

102. Mahkeme, manevi zararlar ilgili olarak, başvurana, söz konusu miktardan doğabilecek her türlü vergiden hariç olmak üzere, 5.000 avro ödenmesinin makul olduğu kanaatindedir.

B. Masraf ve Giderler

103. Başvuran, ulusal mahkemeler önünde yaptığı farklı harcamalar (özellikle bilirkişi incelemesi ve pul vergisi) için 1.352 avro, avukatlık hizmetine ilişkin ödemeler için 6.051 avro ve karşı tarafın avukatı tarafından temsil masraflarının geri ödenmesi bağlamında başvuranın karşı tarafa ödemeye mahkûm edildiği miktara tekabül eden, söz konusu tarihte avroya çevrilen 30.451 avro miktarlarını talep etmektedir.

104. Hükümet, başvuranın bu miktarlar bağlamında kanıtlayıcı belge sunmadığı gerekçesiyle, Mahkemeyi, bu talepleri reddetmeye davet etmektedir.

105. Mahkeme içtihatlarına göre, bir başvurana yalnızca, masraf ve giderlerinin gerçekliğini, gerekliliğini ve miktarlarının makul niteliğini ispatlaması durumunda, bu masraflar iade edilebilmektedir.

106. Mahkeme, mevcut davada kendisine sunulan belgeleri ve yukarıda belirtilen kriterleri dikkate alarak, başvurana, bütün masrafları karşılığında, bu miktardan doğabilecek her türlü vergiden hariç olmak üzere, 18.500 avro ödenmesinin makul olduğuna hükmetmektedir.

C. Gecikme Faizi

107. Mahkeme, gecikme faizi olarak, bu tutarlara, Avrupa Merkez Bankasının marjinal kredi faizlerine uyguladığı faiz oranına üç puan eklenerek elde edilecek oranın uygulanmasının uygun olduğuna karar vermiştir.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OY BİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun kabul edilebilir olduğuna,
2. Sözleşme'ye Ek 1. No.lu Protokol'ün 1. maddesinin ihlal edildiğine,
3. a) Davalı Devletin, başvurana, işbu kararın Sözleşme'nin 44. maddesinin 2. fıkrası uyarınca kesinleşeceği tarihten itibaren üç ay içerisinde, ödeme tarihinde geçerli olan döviz kuru üzerinden davalı Devletin para birimine çevrilmek üzere:
 - i. Manevi tazminat olarak, her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere 5.000 avro (beş bin avro);
 - ii. Masraf ve giderler karşılığında, başvuran tarafından ödenmesi gereken her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere 18.500 avro (on sekiz bin beş yüz avro) ödemekle yükümlü olduğuna,

- b) Söz konusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödeme tarihine kadar, bu tutarlara Avrupa Merkez Bankasının o dönem için geçerli olan marjinal kredi faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına;

Adil tazmine ilişkin diğer taleplerin reddine *karar vermiştir*.

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları uyarınca, 8 Mart 2022 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Jon Fridrik Kjølbro
Başkan